

Patnáctka a Plešivec

Plešivec, hora tramská i paďourská, hora, která vystupuje v bájích a pověstech, hora, na které sídlí potměšilý brdský duch Fabián i jeho družka Meluzína, výrazná hora nad údolím Litavky, s hradištěm z doby bronzové a s historií starší než Vyšehrad je dnes protkaná sítí turistických cest a neznačených stezek a jen těžko se tam najdou místa klidu pro nerušené rozjímání nebo posezení s kamarády stejné krevní skupiny. Ale přesto se tam stále vracíme, i když výstup je čím dál tím náročnější.

Poprvé mě tam před 32 lety vzali kamarádi, kteří jeden z brdských kempů stavěli a po léta udržovali, přes nepřízeň lesní správy a dalších orgánů. Šli jsme tam v noci, poté, co zavřela hospoda ve Lhotce. Cesta mi připadala naprosto nekonečná, okolo největšího brdského campu „Jezírko“, přes vrchol, a zase šíleně strmou cestou dolů. A to vše ve tmě, tehdy ještě bez čelovek a s drahocenným tekutým nákladem na zádech. Trochu jsem reptal, proč jsme nezůstali na Jezírku, ale to bylo podle kamarádů častým terčem nájezdů příslušníků VB a LM, neboť kolem vedla cesta po většinu roku sjízdná i pro gazíky... Ovšem když jsem se probudil do mlhavého rána, na travnatém palouku u hrany suťového svahu, jsem si připadal jako na jiném světě – s touhou psát básně, něco o oknu do nebe nebo zázraku stvoření nebo o bráně do jiné dimenze. Ale nic jsem nenapsal, zůstalo to jen uvnitř – a je to tam pořád.

Za ta léta, co jsem tam jezdil, to prvotní nadšení opadlo, také jsem prošel řadu dalších hor s jinak kouzlenými místy, ale na Plešiveckou „Hadárnu“ se vracím stále rád.

Patnáctka tam v roce 2003 u příležitosti 30tého výročí založení trasy postavila mohylu a od té doby ji jezdí pravidelně oprašovat. A také si tam jezdíme popovídat, zahrát, zaspívat a zavzpomínat na kamarády, kteří nás už do té jiné dimenze předešli. Ale také se dobře najíst a napít, protože potlach každoročně pořádáme jako piknik, s vybraným jídlem a pitím. Scházelo se nás z patnáctky spolu s milými hosty mezi patnácti až třiceti a někdy se hrálo až do svítání. Prožili jsme tam sucha a vedra i deště, vichřice a bouřky, prostě tak, aby bylo na co vzpomínat.

Celá léta jsme s transportní partou na Hadárnu vozili na vozíku přes kameny a kořeny sud piva, pípu, suchý led na chlazení, plachty na přístřešky, pitnou vodu, kotlík, atd. Někdy ve vedru, někdy v hustém dešti, ale vždy s vidinou příjemného večera v kruhu blízkých. Vloni jsem ale na dopravu vozíku s vybavením, vlastního batohu a kytary zůstal sám. Nakonec se nás sešlo málo, ani jsme sud nestačili vypít a já, trochu z nepozornosti, trochu z únavy druhý den cestou domů naboural auto...

Ale to už je zapomenuto, jen organizace letošního pikniku bude jiná – co si kdo přiveze, to si vypije a sní. Ostatně tak to bývalo na trampech běžné. Jen bych chtěl upozornit, že na Hadárně není pitná voda, tu je třeba vzít s sebou. Kdysi tam voda bývala, ze studánky dokonce vytékala přes celý palouk a mizela v suťovišti, ale dnes se studánka dá použít jen chlazení nápojů, případně na umytí rukou.

A na konec ještě jedna vzpomínka – na horním konci campu byl dokonce rybníček, vody sice jen po kolena, ale děvčatům to tam v bledém měsíčním světle moc slušelo...

V letošním roce je PPP - Plešivecký Patnáctkový Potlach naplánován na čtvrtek 23. července a místa je dost – odhaduji, že i s dvoumetrovými rozestupy se tam vejde tak 200 lidí.

Čtvrteční termín tradiční, protože víkendů je málo a důchodci mají vlastně čas pořád. Plešivecký tramský camp Hadárna je dobře dostupný od vlakových zastávek Rejkovice, Lochovice, Radouš a Jince nebo od auta zaparkovaného v sedle Klínek.

Bližší informace vám rád podám – Frank, T15, f.vitha@seznam.cz, tel. 777 667 140.